

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 418/08-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť E. G., Ž., zastúpenej advokátkou JUDr. M. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Žilina zo 6. marca 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1319/1997 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 12. júna 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 153/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2008 doručená sťažnosť E. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“),

ako aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) zo 6. marca 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1319/1997 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 12. júna 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 153/2007.

Sťažovateľka sa v súdnom konaní domáhala náhrady škody v sume 440 672 Sk s prísl. Okresný súd rozsudkom zo 6. marca 2007 jej návrh zamietol a krajský súd v odvolacom konaní rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Porušenie svojich základných práv vidí sťažovateľka v tom, že okresný súd, ako aj krajský súd dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie súdu I. stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Sťažovateľka v sťažnosti cituje § 420 Občianskeho zákonníka a poukazuje na to, že v uvedenom konaní boli porušené právne povinnosti zo strany odporkýň v konaní, čo dokumentuje konkrétnymi skutočnosťami (napr. nájomnou zmluvou, neoprávneným užívaním jej nehnuteľnosti), na základe čoho mala výdavky s vypratáním nehnuteľnosti, čím podľa nej došlo ku škode a k vzniku ušlého dôvodu, pretože nemohla predmet nájmu užívať a vykonávať podnikateľskú činnosť, účelom ktorej je dosahovanie zisku.

Takisto všeobecné súdy sa nezaoberali otázkou, že v inom konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 5 T 492/1998 bolo jednoznačne preukázané, že odporkyne nájom „*od jednotlivých trhovníkov vybrali*“, čím sa bezdôvodne obohatili.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti podrobne opisuje skutkový stav a poukazuje aj na to, že všeobecné súdy sa nezaoberali „*ekonomickými aspektmi vzniku a existencie škody a ušlého zisku*“.

Sťažovateľka v závere navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že postupmi okresného súdu a krajského súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 C 1319/1997 zo 6. marca 2007 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 Co 153/2007 z 12. júna 2008.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou okrem iného napadla rozsudok okresného súdu zo 6. marca 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1319/1997. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, t. j. o odvolaní

proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 10 Co 153/2007 z 12. júna 2008. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala aj vyslovenia porušenia svojich označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 153/2007 z 12. júna 2008. Podstatou sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu je odlišný právny názor sťažovateľky na podstatu sporu a jej tvrdenie, že všeobecný súd vec nesprávne právne posúdil.

Podstatou sťažovateľkinej námietky obsiahnutej v sťažnosti je tvrdenie, že skutkové a právne závery krajského súdu vyslovené v odôvodnení označeného rozsudku sú nesprávne, pretože podľa jej názoru bola preukázaná výška skutočnej škody a ušlého zisku protiprávnym konaním odporkýň a všeobecné súdy sa nezaoberali napr. i súvisiacim trestným konaním, v ktorom bolo preukázané, že došlo k bezdôvodnému obohateniu zo strany odporkýň.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 6 ods. 1 dohovoru, ktorý upravuje právo na spravodlivé súdne konanie, neupravuje väčší rozsah základného práva, porušenie ktorého sťažovateľka namieta, ako ho upravuje ústava (a listina).

Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať

a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecných súdov ani preskúmavať, či v konaní bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi

nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie vo veciach občianskoprávných patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov.

Ak nie sú splnené uvedené predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi označenými základnými právami alebo slobodami a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov a postupom, ktorý im predchádzal. V takom prípade ústavný súd považuje sťažnosti za zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zjavná neopodstatnenosť teda znamená, že už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistí žiadnu reálnu možnosť porušenia základného práva alebo slobody napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne postupmi, ktoré im predchádzali v konaní pred orgánmi verejnej moci, osobitne v konaní pred všeobecnými súdmi (napr. I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06, III. ÚS 111/08).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku však presvedčil, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti daného prípadu a krajský súd sa podstatou jej námietok uvedených v odvolaní aj zaoberal. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a jeho dôvody vychádzajú z jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04, I. ÚS 232/08) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd zamietol návrh sťažovateľky (ako navrhovateľky), v ktorom sa domáhala voči odporkyniam náhrady škody v sume 120 723,40 Sk a ušlého zisku v sume 319 945 Sk.

Proti tomuto rozsudku v zákonom ustanovenej lehote podala odvolanie sťažovateľka. Žiadala, aby rozsudok okresného súdu bol v zmysle § 220 OSP zmenený a aby návrhu sťažovateľky bolo v celom rozsahu vyhovené, resp. aby bol rozsudok v zmysle § 221 ods. 1 OSP zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa nej odporkyne porušili svoje povinnosti a podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka jednoznačne zodpovedajú za škodu, ktorú jej spôsobili tým, že protiprávne užívali predmetnú nehnuteľnosť, bránili sťažovateľke v jej riadnom užívaní. Vznikla jej jednak skutočná škoda a tiež jej vznikol ušlý zisk z dôvodu, že nemohla predmet nájmu užívať, vykonávať na ňom podnikateľskú činnosť a dosahovať zisk. Nie je pravdou, že nevymedzila

vzniknutú škodu ani skutkovo, ani jej príčinnú súvislosť s protiprávnym konaním odporkýň.

Krajský súd v odvolacom konaní preskúmal rozsudok okresného súdu zo 6. marca 2007 sp. zn. 12 C 1319/1997 a v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 10 Co 153/2007 z 12. júna 2008, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, okrem iného uviedol:

«V odôvodnení okresný súd uviedol, že návrh zamietol ako nedôvodný, nepreukázaný. Navrhovateľka svoj pôvodný návrh nevymedzila ani skutkovo, ani po stránke právnej kvalifikácie. Uvádzala, že odporkyne užívali pozemok, na čo nemali právny titul a na výpočet súm, o ktorých tvrdila, že sú jej škodou alebo ušlým ziskom. Nepreukázala, ale ani v návrhu sa nevysporiadala so základnými prvkami náhrady škody a zodpovednosťou za ňu - porušenie povinnosti v celej tvrdenej dobe 4 a pol mesiaca, vznikom škody, príčinnou súvislosťou medzi porušením povinnosti a vznikom škody, ani výpočtom škody a ušlého zisku a preukázanie jednotlivých položiek. Uviedla iba, akým spôsobom počítala výšku škody a ušlý zisk. Navrhovateľka v predžalobnej upomienke vyzvala odporkyne, aby jej uhradili škodu vo výške 794.347,- Sk, avšak v návrhu - žalobe vymáhala opäť bez špecifikácie najmä ušlého zisku už „len“ sumu 440.672,40 Sk. Napokon navrhovateľka zobrala späť návrh v časti o 67.890,- Sk, v ktorej časti takisto nebolo zrejmé, o aké náklady na právne služby išlo, z čoho pozostávajú a ako to súvisí so zavinením odporkýň. Časovo vymedzila vznik škody a ušlý zisk na dobu 4 a pol mesiaca od 1. 2. 1997 do 15. 6. 1997, čo je spolu 135 dní, kedy mali odporkyne porušovať svoje povinnosti. (...)

Odvolací súd sa zaoberal všetkými rozhodujúcimi otázkami, ktoré boli vo veci vznesené, vrátane písomných vyjadrení účastníkov konania, podaných v odvolacom konaní a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu I. stupňa. Jeho rozhodnutie rešpektuje platnú právnu úpravu. Z daného dôvodu si súd II. stupňa osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré poukazuje.

Navrhovateľka sa domáhala proti odporkyniam náhrady škody pôvodne vo výške 120.723,- Sk, po čiastočnom spaťvzatí návrhu vo výške 67.890,- Sk, v celkovej výške 52.833,- Sk a ušlého zisku vo výške 319.945,- Sk. Škoda pozostáva z položiek - stráženie objektu trhoviska (parcely č. 248/4) v čase od 7. 6. 1997 do 12. 6. 1997 vo výške 36.235,80

Sk, o čom predložila vystavenú faktúru - náklady za zapožičanie plotových dielcov od Domu techniky v sume 2.460,- Sk - prekládky študentským servisom 2-krát: a) 28. 2. 1997 vo výške 2.460,- Sk (neuskutočnilo sa), b) zo dňa 7. 6. 1997 vo výške 4.674,- Sk, - montáže a demontáže oplotenia vo výške 7.003,60 Sk, keď 7. 6. 1997 fyzicky vypratali objekt a 12. 6. 1997 odstránili oplotenie. Z vykonaného dokazovania je preukázané, že navrhovateľka mala s vlastníkami pozemku uzatvorenú nájomnú zmluvu na parcelu č. 248/4, s účinnosťou od 1. 2. 1997. Je tiež preukázané, že odporkyne v 1/, 2/ rade mali s vlastníkami pozemku uzavretú platnú nájomnú zmluvu o nájme pozemkov do dňa 31. 1. 1997. V tejto nájomnej zmluve mali uzatvorenú doložku, v zmysle ktorej bolo dohodnuté, že po skončení nájomného vzťahu odporkyne trhovisko vypracú do 14 dní. Odporkyne v 1/, 2/ rade trhovisko užívali i naďalej a dňom 7. 6. 1997 ich navrhovateľka násilím z pozemku vypratala. Navrhovateľka si uplatňuje škodu za strázenie trhoviska od 7. 6. do 12. 6. 1997, t. j. v čase, keď odporkyne z trhoviska boli vypratané. Z dokazovania nevyplýva, žeby odporkyne po tomto dátume opäťovne pozemok č. 248/4 obsadili. Náhrada za fyzickú ostrahu objektu v tomto období jej preto, podľa názoru súdu, nepatrí, lebo nepreukázala v konaní, že jej táto škoda vznikla konaním odporkýň. Ďalšia položka - náhrada nákladov za zapožičanie plotových dielcov vo výške 2.460,- Sk - za totožné obdobie je vymáhaná nedôvodne navrhovateľkou, lebo odporkyne nedali príčinu na vznik tejto škody, a to aj s prihliadnutím na už vyššie uvedené. To platí aj u položky vo výške 7.134,- Sk - prekládka študentským servisom, pričom i tu súd odkazuje na dôvody uvedené pri položke skoršej. Napokon položku uplatňovanú navrhovateľkou ako náhradu škody vo výške 7. 003,60 Sk - montáž a demontáž oplotenia od 7. 6. do 12. 6. 1997 - taktiež z dôvodu neakceptovateľnosti správne okresný súd zamietol. Navrhovateľka ani pri tejto položke, ako aj pri predchádzajúcich, neobjasnila príčinnú súvislosť medzi konaním odporkýň a škodou navrhovateľky. Navyše je z dôkazov zaevidovaných v spisovom materiáli, zrejmé, že navrhovateľka mala vydané povolenie na rekonštrukciu trhoviska Mestským úradom v Žiline za čas od 28. 5. do 30. 6. 1997, t. j. kedy práve z týchto dôvodov mohla montovať a demontovať po rekonštrukcii oplotenie. Pri právnom posúdení náhrady škody je potrebné vychádzať z ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti a odvolací súd konštatuje zhodne s okresným, že

navrhovateľka nepreukázala, žeby jej takto vyčíslená škoda vo výške 52.833,- Sk vznikla v súvislosti s protiprávnym konaním odporkýň v 1/, 2/ rade.

Obdobne okresný súd správne neakceptoval nárok navrhovateľky na ušlý zisk vo výške 319.945,- Sk. Ušlý zisk uplatňuje navrhovateľka od 1. 2. 1997 do 15. 6. 1997, t. j. za 4 a pol mesiaca, hoci, ako už bolo uvedené, odporkyne v 1/, 2/ rade mali vo svojej nájomnej zmluve uzavretej s vlastníkami pozemku zakomponovanú klauzulu, v zmysle ktorej po skončení nájmu, t. j. po 31. 1. 1997 trhovisko mali možnosť vypratať až do 15 dní. Navrhovateľka teda mohla reálne na trhovisku podnikat' až dňom 15. 2. 1997. Nie je správne uplatňovaný ani k dátumu 15. 6. 1997, keďže je hodnoverne preukázané, že navrhovateľka vypratala odporkyne z trhoviska dňa 7. 6. 1997 a tak mohla teoreticky ušlý zisk počítať nie za 4 a pol mesiaca, ale za necelé 4 mesiace. Ďalej bolo preukázané, že hoci mala nájomnú zmluvu na nájom trhoviska uzavretú od 1. 2. 1997 na podnikanie, od tohto dátumu nebola pripravená. Získať stoly a ostatné súčasti trhoviska sa jej od odporkýň v 1/, 2/ rade včas nepodarilo. Stoly od nich odkúpila až koncom roku 1997. Svoje vlastné stoly si dala vyrobiť vo firme K. v januári 1997 a na trhovisko ich nainštalovala až 7. 6. 1997, t. j. až po vypratani odporkýň v 1/ a 2/ rade. Až týmto dňom mohla mať zisk z podnikania za prenájmanie trhoviska so stolmi a ich príslušenstvom tak, ako skutkovo žalobu udávala.

Taktiež výpočet ušlého zisku nevychádza z presných údajov, keď vzorec z výpočtu používa v súvislosti s rôznymi časovými obdobiami za 4 a pol mesiaca, hoci odporkyne 1/, 2/ neoprávnene pozemok užívali len od 14. 2. 1997 do 7. 6. 1997, teda nesprávne započítala 23 dni z dní uplatňovaných 135 „škodových“ dní.

Správne preto okresný súd návrh navrhovateľky zamietol aj vo vzťahu k ušlému zisku.

V podrobnostiach odkazuje odvolací súd na rozsudok okresného súdu a tam uvedené dôvody s ktorými sa stotožňuje.»

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 153/2007 z 12. júna 2008 (ako aj s obsahom prvostupňového rozsudku, z ktorého odvolací súd vychádza a naň nadväzuje) ústavný súd konštatuje, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery v ňom obsiahnuté boli svojvoľné, zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného

hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu jej označených práv.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 10 Co 153/2007 z 12. júna 2008 a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol po jej predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 151/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2008